

METEORIT

7/2008

Noviny občianskeho združenia Divadelná spoločnosť METEORIT Rumanová

Vianočná

Človeku sa žiada
kúsok zimy –
Tá tichá biela nádhera
zaznieva tónom
rozprávkovým,
až dávnny domov privolá
z hlbiny srdca
na prah dnešných dverí –
Kým sa jej motív
v diaľke opäť stratí,
z dospelých razom
stávajú sa deti
šťastné a veselé - - -
Ach, chvíle májivé !
– maják z rodných brehov
svieti a volá nás :
Domov, domov, domov...

Dobroslava Luknárová, rod. Koričanská

Vážení občania Rumanovej, rodáci a ostatní priatelia!

Už zapálením prvej sviečky na adventom venci sme si začali opätovne uvedomovať, že najočakávanejšie sviatky v roku, Vianoce, sa k nám blížia svojim stupňujúcim sa tempom. Tešia sa na ne mladí, aj starší po celý rok. Toto obdobie má každoročne v sebe neopakovateľnú silu a osobitné čaro. Čas Vianoc z nás robí lepších. Vianoce otvárajú naše srdcia, ktoré sa naplňujú láskou, porozumením, uznaním a toleranciou. Vianoce nám dávajú príležitosť zamyslieť sa, bilancovať končiaci sa rok, prehodnotiť všetky vykonané skutky, ale i nesplnené sľuby. Vianoce nám dávajú možnosť zamyslenia sa a vyjadrovať predsavzatia do budúcnosti. Na to všetko sú Vianoce. Pri tejto príležitosti ďakujem Vám, Rumanovčanom, za ochotu pomôcť akýmkoľvek spôsobom pri naplňovaní spoločného dobra v prospech našej dediny. Čoraz nástojčivejšie v dnešnom svete sa ukazuje, že tým dôležitým pre život je poslanstvo vianočných sviatkov: láska, ľudské pochopenie, vzájomná úcta a dôležitý je aj pocit, že máte na okolí človeka, ktorý Vám rozumie, vie a chce Vám pomôcť. Prajem širokej rodine obyvateľov, rodákov a priateľov Rumanovej, aby vianočné poslanstvo spoločne preživali nielen počas nadchádzajúcich sviatkov, ale po celý nasledujúci rok 2009.

Šťastné, veselé a požehnané vianočné sviatky

Vám praje Dušan Dolinský, starosta obce Rumanová.

Dvanáste divadelné predstavenie v roku 2008

Slávnostný kultúrny program pri príležitosti ukončenia výsadby živého plota v rámci riešenia 1. etapy revitalizácie a obnovy miestneho parku v Rumanovej sa uskutočnil dňa 25. októbra 2008. V tento deň prijala pozvanie aj spevácka skupina Čerdavanka, vedená pri Miestnej organizácii jednoty dôchodcov Slovenska v Rumanovej a ľudový rozprávač Ján Krajča zo Sasinkova, ktorý sa nám predstavil vo svojom komickom vystúpení už na letnom Regionálnom festivale Rumanová 2008.

Čerdavanka.

Keďže sa jednalo o spoločenskú akciu, ktorá bola vyvrcholením pracovných aktivít celoobecného významu, na slávnostný kultúrny program sme pozvali aj zástupcov všetkých spoločenských organizácií, z ktorých vyslala svojich zástupcov okrem Jednoty dôchodcov Slovenska aj COOP Jednota SD. Po úvodnom otvorení a príhovore starostu obce nasledovalo vystúpenie speváckej skupiny Čerdavanka, ktorá sa pre tento deň špeciálne pripravovala nácvikom troch piesní, tematicky zameraných na stromy, prírodu... Veľmi milé vystúpenie speváčok za doprovodu harmonikára Štefana Ščasného vystriedalo divadelné predstavenie. Mozoľovcov sme hrali už niekoľkokrát, ale vždy s novým prevedením. Tentoraz sme sa museli prispôbiť vážnej situácii, pretože Zuzka Partelová práve v ten deň bola plne zaneprázdnená. Stretávka zo školy po 25 rokoch sa predsa nevynecháva. Jej rolu sa naučila a so spoluúčinkujúcimi doma i na javisku preskúšala naša ústredná herečka z dvoch predchádzajúcich divadelných hier, Sonička Vindišová, ktorá takto prerušila materskú dovolenku a starostlivosť o Hanku počas skúšok a predstavenia zverila nehrajúcim členom združenia, hlavne však rodine Kohútovej.

Sonka Vindišová- dcéra Eva a Igor Bališ - paholok Paľo.

Šaňo Vindiš a Miro Babiar vložili aj tentoraz do hry kus nápaditosti a spolu s vycibrenými mimickými pózami Kataríny Slobodovej a Štefana Bališa za podpory Daniely Vindišovej, bolo divadlo výnimočné svojou inováciou i podaním. Na Soničke nebolo vidieť dvojročnú prestávku bez účinkovania na pódium a jej improvizáčne vystúpenie na konci predstavenia bolo dokonalé. Do hry sme s radosťou začlenili aj rozprávača Jána Krajča zo Sasinkova, ktorého vystúpenie zapadlo do deja. Bolo častokrát prerušované spontánnym smiechom a potleskom.

Miroslav Babiar – gazda Jano Mozoľa a Ján Krajča – jeho syn.

Epizódku v predstavení si zahral namiesto Petra Partela ako neposlušný syn, Milan Bališ. Dokonalé ozvučenie Jozefa Blažička a príjemná atmosféra na javisku i v hľadisku, viedli k pocitu spokojnosti hercov i zabezpečovacieho personálu, hlavne však ku spokojnosti vyše 50 divákov.

Alexander Vindiš,
Starý otec Ondrej.

Katarína Slobodová,
Gazdova sestra Mara.

Daniela Vindišová,
Gazdiná Zuza.

Činnosť Divadelnej spoločnosti METEORIT Rumanová v roku 2008

V roku 2008, počas ktorého bola naša činnosť v znamení 5. výročia vzniku Divadelnej spoločnosti Meteorit Rumanová, sme zaznamenali nasledovné aktivity:

4.1.2008 – vytvorenie „zóny pre vtáctvo“ v miestnom historickom parku neformálnou skupinou „Rumanovský okrásľovaci spolok“. **5.1.2008** – premiéra divadelnej hry „Mozolovci“, spoluúčinkujúci hostia – spevácky skupina Čerdavanka z Rumanovej. **1.2. 2008** – noviny Meteorit 1/2008 distribuované do každej domácnosti, 8 strán, náklad 300 ks. **2.2.2008** – fašiangový sprievod, organizácia, účasť. **16.2.2008** – Valné zhromaždenie členov Divadelnej spoločnosti Meteorit Rumanová. **17.3.2008** – distribúcia novín Meteorit 2/2008 do každej domácnosti v Rumanovej, 12 strán, náklad 300 ks. **23.3.2008** – premiéra divadelnej hry „Právo na hriech“. **30.4.2008** – noviny Meteorit 3/2008, distribuované do každej domácnosti, 12 strán, náklad 300 ks. **1.5.2008** – stávanie mája. **3.5.2008** – organizačné zabezpečenie slávnosti 80. výročia založenia Dobrovoľného hasičského zboru v Rumanovej. **1.6.2008** – 30.11.2008 – podiel na chove agamy kočičinskej v bratislavskej ZOO. **14.6.2008** – divadelná hra „Právo na hriech“ v Rišňovciach. **19.6.2008** – vydanie novín Meteorit 4/2008 distribuovaných do každej domácnosti, 12 strán, náklad 320 ks. **1.7.2008** – divadelná hra „Právo na hriech“ vo Veľkom Záluží. **14.7.2008** – divadelná hra „Mozolovci“ v Mojmirovciach. Od **15.7. 2008** – príprava programu, priestorov a podmienok pre regionálny festival **26.7.2008** – divadelné predstavenie „Mozolovci“ v Rumanovej. **1–3. 8.2008** – poriadanie Regionálneho festivalu RUMANOVÁ 2008 pri príležitosti 5. výročia založenia Divadelnej spoločnosti Meteorit Rumanová a 90. výročia prvej zmienky o divadle v Rumanovej: - úprava priestorov historického parku a okolia, - divadelná hra „Právo na Hriech“, - divadelná hra „Mozolovci“, - slávnosťné ocenenie

hercov staršej generácie, - program za účasti kultúrnych súborov Z Rišňoviec, Sasinkova, Zemianskych Sadov, Pustých Sadov, Bábu, dvoch súborov z Veľkého Zálužia, dvoch súborov z Jarku, 3 ďalších súborov z Rumanovej–Tuman, Tumanček, tanečné vystúpenie v štýle hip-hop. **29.8.2008** – noviny Meteorit č. 5/2008 distribuované do každej domácnosti, 20 strán, náklad s dotlačou 400 ks. **12.9. 2008** – divadelné predstavenie „Právo na hriech“ v Lehote pri príležitosti 705. výročia jej vzniku. **14.9.2008** – bicyklová túra na pútnické miesto Svätá chrasť vo Vinohradoch nad Váhom. **19.9.2008** – divadelné predstavenie „Právo na hriech“ v Nitre – Kyneku na podujatí firmy KLIMAK. **26.9.2008** – divadelné predstavenie „Mozolovci“ v Rumanovej. **3.10.2008** – ukončenie podstatnej časti – výsadby rastlinného materiálu, živého plota, projektu revitalizácie a obnovy historického parku v Rumanovej, **7.10.2008** - osadenie informačných tabúl v zóne pre vtáctvo a v blízkosti živého plota. **10.10.2008** – vydanie novín Meteorit 6/2008, distribuovaných do každej domácnosti, 16 strán, náklad 330 ks. **25.10.2008** – slávnostný program pri príležitosti ukončenia prvej etapy obnovy a revitalizácie historického parku v Rumanovej a výsadby Živého plotu, financovaného nadáciou Ekopolis a spoločnosti Skupina Skanska SR a obcou Rumanová. Divadelné predstavenie „Mozolovci“ za spoluúčinkovania speváckej skupiny Čerdavanka a ľudového rozprávača Jána Krajča zo Sasinkova. **5.12.2008** – po postupe do užšieho výberu medzi 10 z 35 uchádzačov o finančné dotácie Nadácie Ekopolis predloženie projektu spracovaného podľa požiadaviek nadácie na 150 000, - Sk pre ďalšiu etapu úpravy historického parku v súlade so smerným riešením (výsledky výberu budú zverejnené 31.12.2008). **6.12.2008** – spoluúčasť pri organizovaní slávnosti sviatku sv. Mikuláša (rozdaných 141 balíčkov). **20.12.2008** – vydanie novín Meteorit 7/2008, ich distribúcia do každej domácnosti, 8 strán, náklad 350 ks.

Ďakujeme za priazeň

Individuálni prispievatelia

Štefan a Božena Vaškovi, Báb 412; účastníci divadelných predstavení - občania obce Rumanová, Rišňovce, Veľké Zálužie; Jozefína Hudáková, Ing. Miroslav Babiar, Oľga Kánová.

Právnické subjekty

Spoločnosť KLIMAK s.r.o. Nitra - konateľ Ľuboš Laboš, Nadácia Ekopolis a spoločnosť Skupina Skanska SR, Obec Rumanová, Nitriansky samosprávny kraj, obec Lehota, obec Mojmirovce.

Platcovia 2% podielu z daní z príjmov

Daňový úrad (DÚ)Nitra: Zamestnanci firmy VACHUT Nitra: Bednárová Jarka, Bíro Martin, Černý Ľuboš, Kemláge Mikuláš, Šrank Jozef, Šturma Miroslav, Žáčik Pavol, Bališ Peter, Bališ Štefan, ďalej z DÚ Nitra Ing. Ivana Benkovičová, Ing. Juliana Halabrinová, doc.RNDr. Marián Halabrin, CSc. DÚ Topoľčany: Jozef Dian, DÚ Hlohovec, DÚ Michalovce: Ing. Viktor Berežný, CSc., DÚ Galanta, DÚ Bratislava I, DÚ Bratislava II: Zamestnanci PSJ Hydrotranzit a.s., Bratislava: Sigetová Anka, Šebík Janko, Ing. Kuna Zdenko, Ing. Rendek Marián, Kollárová Janka, Kurišová Katka, Ferenczy Karol, Oberta Marián, Tóth Vincent, Ing. Hrabovský Štefan, Hrabovský Stanislav. DÚ Bratislava III, DÚ Bratislava IV, DÚ Bratislava V: Bališová Ivana, Kissová Helena, Ing. Anton Doktorov, PhD. DÚ Bratislava VI, DÚ Sered: **Ščasná Jana.** (Ak nie sú za názvom DÚ uvedení darcovia, títo sú neidentifikovaní.)

Vecné, materiálne, pracovné a technologické dary

Firma VACHUT Nitra a Štefan Bališ, Anton Reha, Jaroslav Viskup, Poľnohospodárske Družstvo Rumanová a Jozef Hajka, obec Rumanová, obec Veľké Zálužie, spoločnosť Technov s.r.o. Rumanová, obec Rišňovce, Mestské kultúrne stredisko Hlohovec a Ing. Milan Domaracký, individuálni občania a návštevníci Rumanovej, sympatizanti Divadelnej spoločnosti METEORIT Rumanová.

Som rada, že Rumanová rastie do novej krásy

Vážení členovia OZ Meteorit Rumanová,

dnes sa mi dostal do rúk celkom náhodou Váš občasník č. 6/2008. So záujmom som si ho prečítala a oslovil ma natoľko, že sadám k počítaču a píšem Vám odpoveď. Bude to viac ako odpoveď, lebo Rumanová – to je časť môjho detstva - a mám ju natrvalo zapísanú nielen vo svojej pamäti, ale aj vo svojom srdci.

Autorka článku Dobroslava Luknárová spomína na časy svojho detstva. Foto s bratom Lackom z leta roku 1951.

Začnem však zážitkom z nedávnej minulosti : Pred dvomi rokmi sme sa s manželom vybrali na nedeľný výlet, ktorý sme si roky plánovali, roky odkladali, a nakoniec naň prišlo. Vybrali sme sa do Rumanovej – ja, hľadať stopy z mojich detských spomienok a môj manžel pozrieť sa na jedno zo svojich prvých učiteľských pôsobísk. On totiž – ako mladý učiteľ - učil moje spolužiačky a spolužiakov, keď boli ôsmaci, ale to som ja už bývala niekde celkom inde. Boli sme zhrození tým, čo sme našli – spustnutý park, zošúverená tvár kaštieľa...Dedina zmenená, vynovená, ale celkom iná, ako sme si ju my pamätali. Priznám sa, bolelo ma srdce. O pár dní som si povedala – nebudem si pripomínať tento zmenený obraz Rumanovej, radšej si ponechám svoje dávne spomienky.

Keď som si vo Vašom časopise prečítala, že sa púšťate do obnovy historického parku, nesmierne som sa potešila. Držím Vám palce, aby sa Vám Vaše dielo podarilo. Bodaj by sa dala vrátiť podoba parku z rokov 1950 -52, keď riadne fungovalo kúpalisko, rybníček s malým ostrovčekom uprostred bol plný vody a nad potokom sa klenula pohodlná lavička. Ústredná cestička bola lemovaná kamennými sochami zvierat a pásy kríkov za nimi kvitli bohato a vzosne. Bodaj by sa pred kaštieľom opäť objavil veľký kruh vysadený muškátmi rôznych farieb a v jeho strede rástlo a kvitlo mohutné agáve. Bodaj by boli opäť všetky chodníky vysypané sivým lámaným štrkom, z ktorého starší žiaci často vyhrabávali popadané lístie. Riaditeľ Milo bol prísny na poriadok – park bol skutočne veľmi pekne udržiavaný – pamätám si nejednu brigádu žiakov na jeho údržbe a skrášľovaní. Večer sa zatvárala veľká kovová ozdobná brána a v celom parku sa rozhostilo ticho. Najkrajšie bývalo v čase Vianoc – celé biele a mäkké. Bavilo ma nechávať v ňom svoje detské stopy.

Prečo si to tak dobre pamätám? Ja som totiž v tom kaštieľi (škole) bývala spolu s rodičmi – učiteľmi a neskôr aj so

svojím malým bračekom. Volám sa Dobroslava Luknárová, rod. Koričanská a moji rodičia: Ladislav a Mária Koričanskí pôsobili v Rumanovej ako učiteľia práve v Meštianskej škole.

Učiteľia Mária a Ladislav Koričanskí s dcérou Dobroslavou počas pôsobenia v Meštianskej škole v Rumanovej.

Najprv sme bývali v Národnej škole spolu s manželmi Záhorskými.

Na chodníku pred kaštieľom. Marta (vzadu vpravo) a Marian (dole vľavo) Záhorskí a Dobroslava (vzadu vľavo) a Lacko (v kočiku) Koričanskí v lete roku 1951.

Pamätám si priestory školy ešte na majeri aj to, že rodičia v čase dažďov chodili do nej v gumákoch

a pamätám si aj veselé sťahovanie do kaštieľa. Boli to zrazu nádherné priestory a mne, malému dievčatku, pripomínali rozprávku. Bála som sa chodiť sama do pivnice pod kaštieľom, lebo sa o nej všeličo rozprávalo, ale o to radšej som sa šmýkala po širokom mramorovom zábradlí, po vyleštených parketách na prvom poschodí a fascinovali ma veľké sporáky v dvoch kuchyniach, ktoré v kaštieli boli. V tej väčšej kuchyni sa najstaršie dievčatá učili variť aj pod vedením mojej mamičky - učiteľky.

Učiteľka Mária Koričanská s dcérou Dobroslavou v roku 1949.

Na prízemí kaštieľa, vedľa nášho 1-izbového bytu, boli vyhradené priestory pre materskú školu. Po bývalých majiteľoch kaštieľa tam zostali dva (alebo tri?) hojdacie kone a to bola hračka, na ktorú nás chlapci škôlkari nechceli skoro pustiť. Už sa nepamätám, čím sme ich uplácali, aby sme sa mohli hojdať aj my, dievčatá. Zato si dobre pamätám, že sme sa v škôlke radi a často hrávali na svadbu alebo krstiny a v parku aj na pohreb, keď sme našli uhynutú lastovičku alebo iného operenca.

Osobitnú kapitolu mojich spomienok zaberajú kultúrne zážitky – mikulášske besiedky, kultúrne programy a hlavne divadlá. Pamätám si, koľko sa moji rodičia o nich doma narozprávali, veď príprava divadelného predstavenia, či už žiakov alebo dospelých, to bola iste zaujímavá činnosť, ale aj práca a zodpovednosť. Spomedzi predstavení si najviac pamätám na rozprávku o Radúzovi a Mahuliene možno aj preto, že si nácvik tejto krásnej divadelnej hry od J. Zeyera moji rodičia ešte raz zopakovali, keď už som bola stredoškolačka a bývali sme v Seredi. Dokonca som si v nej zahrála aj jednu z kľúčových postáv. Spomínam si aj na veselé scény hlavne z mikulášskych besiedok, napríklad o svákov Šnórkovi, o Nabuchodozonovi, ale aj o Náckovi zo Štiavnice. Pekné bývali aj programy ku Sviatku matiek. Na jednom programe vystupovala aj mladá krásna učiteľka Alica, ktorá tancovala španielsky tanec s kastanetami – ani sme my, deti, nevedeli, že taký nástroj existuje.

Bábkové divadlo, bábkové hry – to je osobitná a nádherná kapitola. Začalo sa to mojím ochorením na šarlach krátko pred Vianocami 1949. Mňa odviezli do trnavskej nemocnice

a moji rodičia dostali karanténu. Počas nej mi zmajstrovali pod vianočný stromček bábkové divadielko a po ňom sa otecko pustil spolu so žiakmi do tvorby väčšieho, školského divadla. Často sa naša kuchyňa menila na tvorivú dielňu, kde sa stružlikali hlavne hlavičky bábok, maľovali sa kulisy, šili šatočky pre bábky. Mnoho dôležitých detailov si rodičia najprv odskúšali doma a potom pokračovali už spolu so žiakmi priamo v učebniach. Z bábkových hier si najlepšie pamätám Aladinovu zázračnú lampu, lebo som kvôli nej prišla o svoju obľúbenú bábiku. Mala totiž hlavu z kaučuku prišitú o telo z handričiek. Keď bolo treba zmajstrovať Džina, ktorý vychádza z lampy, otecka napadlo, že by sa nato hodila premaľovaná hlava mojej bábiky prišitá o imaginárne telo ducha zhotovené z ľahučkého tylu. Nápad bol, ale ako presvedčiť vlastnú dcéru? Dovolila som túto „premenu bábiky na ducha“ iba pod tou podmienkou, že dostanem novú bábiku celú z kaučuku a že si v hre o Aladinovi aj ja sama zahrám. A tak sa aj stalo. Dokonca vďaka tejto bábkohre som sa po prvý raz dostala aj na „výjazdové predstavenia“ mimo Rumanovej.

Je veľa zážitkov, viažúcich sa k Rumanovej, na ktoré rada spomínam. Ale je aj veľa ľudí, hlavne žiakov mojich rodičov, ktorí mi nevymizli z pamäte. Napríklad Jožko Kukučka, Marika Župníková, Marienka Slamková aj Jožko Hunák, ktorý prispel do Vášho časopisu. Zo svojich kamarátok a spolužiakov (chodila som v Rumanovej len do polovice tretieho ročníka Národnej školy) si najviac spomínam na Vierku Gábrišiovú a Oľgu Maroňovú, na bratov Kukučkových a Dominika, ale už si nepamätám priezvisko. Spomínam si, ako nám Marián Záhorský požičiaval svoj bicykel na školskom dvore, aby sme skúsili na ňom aspoň dve- tri kolečká. Vybavuje sa mi „fundiščo“, kde sme hrávali spolu s chlapcami futbal, ale aj to, s akým zanietením hrával bábsky pán farár s chlapcami – meštiankami na chodbe školy-kaštieľa stolný tenis. Pamätám si, ako do obce raz za čas prišlo putovné kino aj to, že do Rišňoviec k vlaku sme sa zvykli viezť na koči. Zdá sa mi, že práve k Bališovým sme chodievali po mlieko a že som u nich v obrovskej šope zažila „šúpačku“ kukuričných kláskov. Pamätám si rodinu Novosedlíkových, ku ktorým sme chodievali častejšie...V Rumanovej som sa po prvýkrát vo svojom živote vozila na kolotoči, keď boli hody, videla som, ako pracuje mláťačka, viezla som sa v zime na veľkých saniach...Dodnes opatrujem doma jednu z oteckových olejomalieb, na ktorej je vyobrazený rumanovský kostolík...

Takto by som mohla pokračovať ešte dosť dlho. Spomienky by sa len tak sypali z pomyselného plášt'a detskej pamäte. Ale nechcem Vás už dlhšie oberať o čas a pozornosť. Milí Rumanovčania, som nesmierne rada, že v tejto malej obci zostala žiť tradícia divadla, ku ktorej prispeli jedného času aj moji rodičia. Som rada, že ste sa podujali postarať sa o park a vrátiť mu jeho zašlú krásu a možno aj kaštieľ nezničí nástojčivý zub času. Som rada, že Rumanová rastie do novej krásy ako ostatné naše slovenské obce a som rada, že sa v kronikách zachovalo aj meno môjho otca. Viem, pamätám si, ako vážne brali moji rodičia svoje učiteľské povolanie a iste zostali v dobrom aj v pamäti svojich rumanovských žiakov.

Zo srdca Vám prajem veľa krásnych tvorivých nápadov, radosť a pohodu pri Vašom snažení a dobré zdravie i spokojnosť v súkromnom živote.

S úctou a vďakou

Dobroslava Luknárová, rod. Koričanská

Učitelia Mária a Ladislav Koričanskí

V školskom roku 1946/47 nastúpili na Meštiansku školu v Rumanovej nové učiteľské sily.

Mária Koričanská, rodená Lásiková, definitívna učiteľka, narodila sa dňa 7. novembra 1917 vo Zvolene. Ľudovú školu vychodila v roku 1928. Gymnázium vo Zvolene v roku 1937, Štátnu pedagogickú akadémiu v školskom roku 1937/38. Spôsobilosť pre ľudové školy zložila v roku 1941. Dňa 4. júla 1942 sa vydala za Ladislava Koričanského.

Ladislav Koričanský, odborný učiteľ, narodený dňa 8. januára 1915 v Banskej Bystrici, rímsko-katolíckeho náboženstva, ženatý. Ľudovú školu vychodil v Handlovej, meštiansku v Handlovej, gymnázium v Prievidzi. Pedagogickú akadémiu ukončil v Bratislave dňa 18.6.1946. Službu nastúpil dňa 14. januára na základe dekrétu.

Okrem učiteľského pôsobenia v Rumanovej, sa vo voľnom čase venovali kultúrnej činnosti, hlavne v oblasti nácviku divadla, tvorby kultúrnych programov pre rôzne podujatia, čím vstúpili žiakom i rodičom pozitívny vzťah k slovenskému jazyku a literatúre. Tiež výrazne pôsobili v záujmovej činnosti rôzneho charakteru, najmä však vo výtvarnej oblasti, kde učiteľ Koričanský viedol výtvarný krúžok, v oblasti praktických zručností alebo v osvetovej činnosti, kde prednášali rodičom problematiku aktuálnych tém z praktického života. Počas učiteľského pôsobenia v Rumanovej v ich rodine pribudol k dcérke Dobroslave syn Ladislav. Na škole v Rumanovej pôsobili do roku 1952, kedy bol Ladislav Koričanský preložený na Strednú školu v Majcichove, kde sa uvoľnilo miesto riaditeľa.

Jedna vianočná spomienka na Rumanovú

Vianočné návraty

Keď sa obzor halí
do sivých tónov zimy
a obloky hýria
sviečkami vianočnými,
pohne sa na dne srdca
zatíchnutý zvon –
A chvie sa piesňou detstva,
sladkým domovom
a dávno
stratenými snami...
Kto načúva mu,
kto sa pozastaví
na kľukatej ceste žitia,
objaví v sebe žriedlo,
prameň novej sily
v tom svete dávnom –
na maminej dlani...

Vianoce 1950. Boli skutočne čarovné, lebo som mala pri stromčeku aj svojho vytúženého bračeka. Už som nebola jedináčik a mohla som presne tak, ako iné moje kamarátky vozikať bábätko. V našej izbe v kaštieli stál vysokánsky stromček, krásne vyzdobený a blikali na ňom živé sviečky, prskali prskavky. Keď ma mamička ukladala do postele, ozval sa pod oknami nádherný spev. To mamičkini a otcovi žiaci spievali koledy. Trojhlasne, raz tíško a raz hlasnejšie ... myslím, že to boli najkrajšie koledy môjho života.

Dobroslava Luknárová, rod. Koričanská

Kaštieľ – škola - ...

Budúce stretnutie spolužiakov ročníka narodenia 1959 sa uskutoční dňa 19.09.2009 v čase od 14,00 do 21,00 hod. v Kultúrnom dome v Rumanovej.

Milé a ďaleké veci

„...*liet šestnásť bolo mne
a v bielej pláštenke dievča
láskavo riekla mi: Nie!*“

Sergej Jesenin: Anna Sneginová

V päťdesiatych rokoch, bol som už prvý rok študentom Gymnázia v Hlohovci, v istú dobu, vpredvečer, skončilo divadelné predstavenie Július Fučík, ktoré s veľkým úspechom hralo v preplnenej sále u Mároňa Dedinské divadlo z Bratislavy. Mali veľký úspech a dobrý zvyk po skončení predstavenia robiť kultúrno – náučnú besedu s divákmi. Aj v ten deň! Z javiska sa herci pýtali na rôznorodé otázky, medzi iným „...a u vás sa hráva divadlo?“ Z hľadiska sa ozval hlas toho „najpovolanejšieho“ miestneho funkcionára: „... u nás sa divadlo nehralo a ani sa nehralo!“ Nastala trápna pauza po toľkom klamstve. Po nej zaznel v sále nervózný, pubertálny výkrik adolescenta: „To nie je pravda, súdruh! U nás sa divadlo hráva päťdesiat rokov a aj teraz nacvičujeme!“ Herci na javisku spozorneli: „A čo nacvičujete?, Čo pripravujete?“ „Sesť zaľúbených“ – znela odpoveď. „Šesť zaľúbených od sovietskeho autora a to ešte z kolchozného prostredia. To je pozoruhodné. Môžete byť vzorom!“ – vychvaľovali. Mohli sme byť spokojní. Mohli, ale...? Tým sa to neskončilo. Ľudia v sále sa pochočtavali, herci hádam tiež, ale veľký funkcionár, vtedajší „majiteľ“ všeobecnej pravdy sa cítil urazený a veľmi ponížený. Nemohol to zniesť. Ešte aj jeho žena sa sťažovala mojej nebohej mame, že som jej muža pred všetkými ponížil, že som len sopliak, čo ešte nič nedokázal, a podobne. A tak môj kádrový posudok bol doplnený o epiteton ornans, že som klerikár, hlboko nábožensky založený, že na školu nepatrím, atď. Lenže riaditeľ Gymnázia, môj budúci dobrý kolega, sa na to nespoliehal, ba určitý čas som bol na škole predsedom ČSM a posudok som si v „klúde“ preštudoval.

Horšie bolo, že tieň nespoľahlivých spadol aj na ostatných účinkujúcich, na celý súbor. Neboli sme im po vôli, tajne sledovali naše skúšky, stretnutia, ale neboli sme vyplašení. Pripravovali sme sa na premiéru, chodili do kostola, organizovali brigády, besedy, športové súťaže. Stali sa z nás plnohodnotní pobožní zväzáci! Ráno na pracovnú brigádu, po nej na veľkú svätú omšu do Bábú. Veľmi sme sa nevzrušovali. Blížila sa premiéra a to bolo podstatné! Veď súbor bol mladý, veľmi mladý! Tuším Emil Ďuriš, šéf kolchozu, mal najviac asi 18 rokov. Jozef Horník, skupinár, mal 17 rokov. Vierka Vargová, kolchozníčka – hrala, neviem, veď je to vyše 55 rokov. Jožka Hudáková, moja rovesníčka, milé a ďaleké veci. A ešte ja. Hral som mladého, pojašeného traktoristu, ktorý bol známy tým, že všetko, čo sa mu hodilo, si „uschoval“. Známa replika: „Konfiškujem, súdružka Alochínová!“ – a bral. Napriek rôznosti názorov na tému, premiéra sa vydarila. Naši občania boli vychovaní, radi chodili na divadlo. Boli tam takí, čo boli za družstvo, i takí, ktorí boli proti. Len páni funkcionári boli akýsi zarmútení a jeden z nich podotkol: „Divadlo sa mi ľúbilo, len tí, čo ho hrali, nie!“ A hlas pracovitého stredného roľníka: „Hrali ste to dobre, len kde chodíte na také sprostosti!“ Nuž čo! Všetkým sa nezavďačíš.

Hrali sme to tak dobre, že nás v jednu nedeľu Jožko Hrdina naložil do starej Fordky a odviezol na zájazd do Štrkovca (Kívečešu) pri Šoporni, kde bolo vtedy aj

dievčenské poľnohospodárske učilište. My mladí a veľa, veľa pekných mladých dievčat. V rýchlosti sme stíkli akési javištiatko a hrali o sto-šesť. Úspech bol jasný. Tak veľmi sa nám po predstavení chcelo zostať! Aj dievčatá by boli rady. Lenže Jožko Hrdina zavelil odchod, stará Fordka zavrčala a ukončila náš úspešný zájazd. Zájazd plný nádejí a túžob, ktoré sa rozplynuli v ďalších dňoch nášho mladého života.

Á propos! S Jožom Horníkom sme sa stretli po 50 rokoch. Boli sme pozvaní na oslavy 5. výročia vzniku Divadelnej spoločnosti Meteorit Rumanová. To neboli len oslavy, to bol jedinečný, krásny a pre nás pamätný festival. Aj za diplom ďakujeme.

„Ten Jesenin!?
Básnik,
ktorého nemôžeš
nemáť rád!“

Jozef Horník a Jozef Hunák.

A tu, pri spomienkach, mi Jozef hovorí, či si pamätám, že nás po tom zájazde na Štrkovci naháňala bezpečnosť. Vraj sme im tam ponížili školské lavice. Ešte aj to! Ja som o ničom nevedel a my sme mali pred sebou spústu iných úloh, ktorými sme vyplňali svoj mladý život. S Jožom sme zmaturovali a neskôr odišli z Rumanovej tak, ako aj Emil Ďuriš a Jožka Hudáková. Vierka Vargová ostala doma.

Tak skončil jeden z prvých polodospelých súborov. Hoci nám už „hrozil“ socializmus, svoju mladosť sme si z rúk nevypustili. Bola naša. Pekná, veselá, úspešná, s pádmami i neúspechmi. Boli sme zaľúbení, sklamaní, radostní, romantickí, boli to tie... (liet šestnásť bolo mne)

„...*milé a ďaleké veci,
no nezhadol vo mne ten čas
v tom veku sme ľúbili všetci
a možno ľúbili aj nás!!!*“

*Však, Sergej Jesenin?!
Však, nežná Anna Sneginová?!*

PeaDr. Jozef Hunák

Pokojné Vianoce a šťastný nový rok!

Praje Divadelná spoločnosť Meteorit Rumanová.

Vianočná

Strieborných zvonkov hlas
z diaľky hlaholí,
voňavých Vianoc čas
náhli sa, prichodí –
A človek ako strom
chveje sa v tej vôni...

Mesiačik, pútnik večerný,
brodí sa spomienkami.
Zelenú dáva detským snom
po cestách bielych, kľukatých –
Keď zaznie v tichu dávný zvon,
srdce sa k srdcu navráti.

Dobroslava Luknárová, rod. Koričanská

P
F
2
0
0
9

Hodnoty zabezpečené a vynaložené Divadelnou spoločnosťou Meteorit Rumanová, o.z. v prospech občanov obce v roku 2008

Noviny Meteorit: Vyšlo 7 čísel, spolu 80 strán vložených do každej poštovej schránky a rozdané externým záujemcom. Celková hodnota cca. 62 000, - Sk.

Regionálny festival RUMANOVÁ 2008: Vynaložených 45 000,- Sk.

Výsadba živého plota: Zabezpečených 50 000, - Sk od nadácie Ekopolis a spoločnosti Skupina Skanska SR.

NOVINY V ROKU 2009

Noviny **METEORIT** nie sú obecnými novinami. Posledné číslo obecných novín „Rumanovský spravodaj“ vyšlo začiatkom roka 2007. Noviny **METEORIT** sú novinami občianskeho združenia Divadelná spoločnosť Meteorit Rumanová.

V roku 2009 budú noviny **METEORIT** distribuované na základe konkrétnej objednávky, ktorú si môžete ústne, či písomne objednať u ktoréhokoľvek člena Divadelnej spoločnosti Meteorit Rumanová. Dodanie novín bude bezplatné. Zájemcovia - odberatelia môžu na ich vydávanie poskytnúť sponzorské dary, resp. 2% podiel z daní z príjmov fyzických a právnických osôb. Pokiaľ nemajú túto možnosť, môžu osloviť svojich rodinných príslušníkov, či známvch.

METEORIT, vydala Divadelná spoločnosť Meteorit Rumanová, občianske združenie; vychádza nepravidelne, vydanie č. 7/2008, Reg. MK SR ev.č. EV 2738/08, vyšlo 20. decembra 2008, náklad 350 ks; autor nepodpísaných článkov a zodpovedný redaktor tohto vydania Ing. Milan Bališ, autori fotografií: Dušan Dolinský, Milan Bališ (ml.), Ing. Miroslav Babiari, archívne fotografie pani Dobroslavy Luknárovej z Bratislavy.